

Propozycja min. Nam Ira w sprawie przywrócenia jedności narodowej Korei i przeprowadzenia wolnych wyborów ogólnokoreańskich

II dzień obrad konferencji genewskiej

Genewa — Pałac Narodów

GENEWA PAP. DNIA 27 BM. ODBYŁO SIĘ POD PRZEWODNICTWEM MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH ZSRR W. M. MOŁOTOWA DRUGIE POSIEDZENIE KONFERENCJI MINISTRÓW SPRAW ZAGRANICZNYCH, NA KTÓRYM PRZYSTĄPIENO DO DYSKUSJI OGÓLNEJ NAD KWESTIĄ KOREAŃSKĄ.

Otwierając posiedzenie min. Mołotow podziękował za zaszczyt okazany delegacji radzieckiej, której przedstawiciela wybrano jednym z trzech przewodniczących konferencji.

Pierwszy przemawiał przedstawiciel Korei południowej — Pyung. Po przedstawieniu fałszywej lisymanowskiej wersji wydarzeń, jakie zaszły w Korei po drugiej wojnie światowej, wyraził on całkowitą aprobatę dla polityki amerykańskiej w Korei i nie szczędził oszczerstw pod adresem Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej. Do magając się wycofania ochotników chińskich z Korei, Pyung wystąpił jednocześnie przeciwko wycofaniu wojsk amerykańskich z Korei południowej, motywując to tym, że „misja, jaką wojska te miały wypełnić, nie została jeszcze wykonana”. Pyung żądał przeprowadzenia „wolnych wyborów” na modłę lisymanowską w Korei północnej.

Oświadczenie swe Pyung przeplatał oszczerstwami wypadami przeciwko Związkowi Radzieckiemu i Chińskiej Republice Ludowej. Zwracała uwagę okoliczność, że delegat lisymanowski nie przedstawił żadnych wniosków w sprawie uregulowania kwestii koreańskiej.

Następnie zabrał głos minister spraw zagranicznych Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej, Nam Ira, który złożył następującą propozycję:

W celu możliwie jak najszybszego przywrócenia jedności narodowej Korei i utworzenia zjednoczonego, niezależnego i demokratycznego państwa koreańskiego:

1 zaleca się rządowi Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej i rządowi Republiki Koreańskiej:

a) przeprowadzenie w oparciu o nieskrepowane wyrażenie woli całego narodu ogólnokoreańskich wyborów do zgromadzenia narodowego, które powoła jednolitą radę koreańską;

b) utworzenie ogólnokoreańskiej komisji składającej się z przedstawicieli Korei północnej i Korei południowej. Przedstawiciele ci będą wybrani przez Najwyższe Zgromadzenie Narodowe Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej, oraz przez Zgromadzenie Narodowe Republiki Koreańskiej w celu przygotowania i przeprowadzenia wolnych wyborów w całej Korei do koreańskiego Zgromadzenia Narodowego i w celu podjęcia niecierpliwych kroków dla osiągnięcia gospodarczego i kulturalnego zbliżenia między Koreą północną i południową. W skład komisji wejdą także przedstawiciele największych masowych organizacji demokratycznych Korei północnej i Korei południowej;

c) jednym z najpilniejszych zadań komisji ogólnokoreańskiej będzie opracowanie ogólnokoreańskiej ordynacji wyborczej, która zapewni prawdziwie demokratyczny charakter wyborów w warunkach wolności wykluczającej obcą ingerencję i wywieranie nacisku na wyborców przez władze lokalne i grupy terrorystyczne.

Komisja podejmie także niezbędne kroki w celu zapewnienia ludności Korei wolności zgromadzeń i wolności prasy, jak również w celu zapewnienia wszystkim obywatelom koreańskim, niezależnie od ich narodowości, przekonani politycznych, wyznania lub płci, nieskrepowanej możliwości wysuwania kandydatów do ciał ustawodawczych;

d) w celu ułatwienia odbudowy gospodarki koreańskiej, podniesienia dobrobytu narodu koreańskiego, ochrony i rozwoju kultury na rodowej, co będzie doniosłym posunięciem w kierunku stworzenia warunków niezbędnych do osiągnięcia zjednoczenia narodowego Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej i Republiki Koreańskiej, a mianowicie w dziedzinie handlu, transakcji finansowych, komunikacji, stosunków granicznych, swobody poruszania się obywateli oraz wolności korespondencji, jak również stosunków kulturalnych, naukowych itp.

reel — komisja ogólnokoreańska podejmie niezwłocznie kroki zmierzające do nałożenia i rozszerzenia więzów gospodarczych i kulturalnych między Koreańską Republiką Ludowo-Demokratyczną a Republiką Koreańską, a mianowicie w dziedzinie handlu, transakcji finansowych, komunikacji, stosunków granicznych, swobody poruszania się obywateli oraz wolności korespondencji, jak również stosunków kulturalnych, naukowych itp.

2 Uznaje się za konieczne, by wszystkie obecne siły zbrojne wycofane zostały z terytorium Korei w terminie 6 miesięcznym.

3 Uznaje się za konieczne, by państwa najbardziej zainteresowane w utrzymaniu pokoju na Dalekim Wschodzie zapewniły pokój w rozwój Korei i stworzyły w ten sposób warunki ułatwiające możliwie jak najrychlejsze rozwiązanie zadania pokojowego zjednoczenia Korei jako jednolitego niezależnego i demokratycznego państwa.

Cała załoga zaciągnięta warty pierwszomajowej, ani jeden robotnik nie pozostał poza ruchem pierwszomajowego współzawodnictwa, a wyróżniają się: tokarze Talacha i Głusczak, którzy 10 proc. produkcji wykonują z zaoszczędzonego metalu. Talacha i Głusczak wykonali swą normę miesięczną w kwietniu do 16 bm., pracując obecnie na rachunek planu majowego, a jednocześnie pomagają towarzyszom z działu głównego mechanika przy zobowiązaniach remontach.

K. J. Woroszyłow — przewodniczącym Prezydium Rady Najwyższej ZSRR
G. M. Malenkow — przewodniczącym Rady Ministrów ZSRR

MOSKWA PAP. 27 bm. odbyło się w wielkim Pałacu Kremlońskim w Moskwie końcowe wspólne posiedzenie Rady Związku i Rady Narodowej Rady Najwyższej ZSRR.

Przewodniczącym Prezydium Rady Najwyższej ZSRR wybrano jednomyślnie K. J. Woroszyłowa. Następnie wybrano 16 zastępców przewodniczącego, przedstawił wszystkich republik związkowych wchodzących w skład Rady Związku. Sekretarzem Prezydium wybrany został N. M. Piegow.

Deputowany W. Łacis, który przewodniczył obradom, zakomunikował, że zgodnie z poleceniem Rady Ministrów ZSRR deputowany G. M. Malenkow złożył wniosek w sprawie składu Rządu ZSRR, zaaprobowany przez Komitet Centralny KPZR.

Rada Najwyższa jednomyślnie zatwierdziła skład Rady Ministrów ZSRR. Przewodniczącym Rady Ministrów ZSRR został G. M. Malenkow, pierwszym zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów i ministrem spraw zagranicznych — W. M. Mołotow, pierwszym zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów i ministrem obrony — marszałek Związku Radzieckiego N. A. Bulganin, pierwszym zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów — L. M. Kaganowicz, zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów i ministrem handlu — A. J. Mikołaj, zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów i przewodniczącym Państwowego Komitetu Planowania — M. Z. Saburów, zastępcami przewodniczącego Rady Ministrów — M. G. Pierwuchin, I. F. Tewosjan, A. N. Kosygin, zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów i ministrem spraw zagranicznych ZSRR — W. M. Mołotow.

W ubiegłą niedzielę mieszkańcy Gdańska oglądali z zainteresowaniem prototyp polskiego samochodu „Syrena”, zbudowanego przez polskich inżynierów. Samochody te wraz z ekipą konstruktorów znajdują się na próbnym jeździe drogowej. Przebyły one już ponad 12 tys. km.

Na zdjęciu: prototyp samochodu „Syrena” przed Dworem Artusa na Długim Targu. Fot. Z. Kosycarski.

GŁOS WYBRZEŻA

Organ Komitetu Wojewódzkiego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Nr 99 (2333)

GDAŃSK, ŚRODA 28 KWIETNIA 1954 R.

CENA 20 GR.

Wybrzeże przed świętem 1 Maja

300 zobowiązań produkcyjnych podjęła załoga N-11

Zwycięskie meldunki

Przygotowania do obchodów w trójmieście

Wybrzeże intensywnie przygotowuje się do święta Pierwszomajowego. We wszystkich fabrykach, instytucjach i gminach województwa gdańskiego komitety obchodu 1 Maja opracowują programy manifestacji i akademii, zespoły świetlicowe przygotowują występy artystyczne, a zespoły dekoratorskie — dekoracje świetlic, gmachów i hal fabrycznych.

Trwają również przygotowania w fabryce N-11 w Gdańsku. Dziewczyna należąca do czerwonej płótno białe literki hasła pierwszomajowych KC PZPR.

Na pochodzie pierwszomajowym pójdziemy wszyscy — mówią robotnicy i pracownicy. Pójdą na manifestację również i ci, co dojeżdżają do pracy ze wsi.

Ekipa łączności miasta ze wsią N-11 wyjedzie do POM w Rudnie. Wspólnie z tamtejszymi robotnikami, członkami spółdzielni produkcyjnych i chłopami indywidualnymi ekipa obchodu będzie świętowała mas pracujących.

Drżmy witamy zbliżające się święto 1 Maja zobowiązaniem, wartą produkcją — mówi brygadziści Brocki z działu mechanicznego, — a jutro bojową manifestacją pod hasłami socjalizmu i pokoju.

Cała załoga zaciągnięta warty pierwszomajowej, ani jeden robotnik nie pozostał poza ruchem pierwszomajowego współzawodnictwa, a wyróżniają się: tokarze Talacha i Głusczak, którzy 10 proc. produkcji wykonują z zaoszczędzonego metalu. Talacha i Głusczak wykonali swą normę miesięczną w kwietniu do 16 bm., pracując obecnie na rachunek planu majowego, a jednocześnie pomagają towarzyszom z działu głównego mechanika przy zobowiązaniach remontach.

Załoga N-11 podjęła ogółem 300 zobowiązań. Fabryka pracuje intensywniej niż zwykle.

W świetlicy krzątająca. Tu też przygotowują się do święta. Tow. Gaczoł z administracji z grupą pracowników kończy dekorować salę. Tablice, obrazujące osiągnięcia zakładów i przodowników pracy są już gotowe od kilku dni, podobnie jak makiety — silników elektrycznych obrazujące wzrost produkcji fabryki.

Jest już po 14-tej. Zachwile zacznie się próba zespołu artystycznego. Ostatnia próba. Jutro, tj. 28 bm., zespół wyjedzie do POM w Rudnie na akademię, a pojutrze wystąpi u siebie w fabryce.

Długo, długo stała pułta ta nasza świetlica. A teraz już odżyła na dobre — powiedział ktoś głośno. Przyszedł ob. Goliński z Teatru „Wybrzeże” — opie kun zespołu świetlicowego N-11. Zaczęła się próba inscenizacji pt. „Fanie w pianie”. Jest to wesoła satyryczna historyjka z dziejów produkcji ubocznej N-11.

„Załoga N-11 przygotowuje się tak, jak i załogi wszystkich zakładów pracy Wybrzeża, by godnie uczcić święto mas pracujących, święto narodu polskiego — 1 Maja. B. Z.

Załoga OB 1 Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego w Gdańsku w wyniku wykonania części zobowiązań 1-majowych oddała w dniu 14 bm. przed terminem do użytku stoczników 72 izby, a obecnie ofiarne walczą o przekazanie ludziom pracy w dniu 30 kwietnia dalszych 70 izb.

W toku realizacji zobowiązań wyróżnili się: tynkarz Furmanek, wykonując 275 proc. normy, brygadzi murarska Jana Tokarskiego, który wyrabia 260 proc. normy, robotnik transportowy Jan Szramke — 170 proc. normy, majster Rekowski i wielu innych.

Załoga Zarządu Budownictwa w Elblągu, jak informuje korespondent W. Kolnierzak, realizując podjęte zobowiązania przyspieszyła znacznie tempo robót na budowie przy ul. 1 Maja.

W kwietniu rybacy „Dalmoru” pierwszy wykonali zadania polowowe. Już 23 bm. przekroczyli oni ilościowy plan miesięczny o 6,5 proc., a wartościowy — o 15,3 proc. Najlepsze wyniki na łowiskach Morza Północnego osiągnęli w tym okresie załogi trawlerów: „Rega” (kpt. W. Paszkiewicz) — 167,6 proc., „Jowisz” (kpt. St. Gurin) — 162,3 proc. i „Wulkan” (kpt. K. Opiola) — 143,6 proc. planu. Do 26 bm. „Dalmor” wykonał już 121,1 proc. zadań miesięcznych.

Przedwczoraj załoga nowego statku-bazy rybołówstwa dalekomorskiego s/s „Rydwierk Chopin” po raz pierwszy odebrała na Morzu Północnym ryby z jednostki łowczej. Dzięki temu trawler „Merkury”, który miał już wracać z ładunkiem ma krelli do kraju — pozostanie na łowisku i jeszcze w kwietniu złowi dodatkową działkę ton ryb.

24 bm. jako druga z kolei wykonała plan miesięczny „Arka”, o czym pisaliśmy we wczorajszym numerze. W dwa dni później zameldowała o zrealizowaniu zadań kwietniowych gdańska spółdzielnia „Jedność Rybacka”. Wśród rybaków tej spółdzielni wyróżnili się załogi kutwów: „Gdy 71” z szyprem L. Konkołem — 130 proc., „Gdy 47” z szyprem M. Sójką — 128,5 proc. i „Gdy 147” z szyprem Fr. Recke — 123,8 proc. planu.

O kwietniowych osiągnięciach naszych rybaków poza dużą wydajnością łowisk bałtyckich i Morza Północnego — decyduje przede wszystkim ofiarna realizacja zobowiązań 1-majowych.

Z OSTATNIEJ CHWILI: Wczoraj 27 bm. wykonała także kwietniowy plan połowów spółdzielnia „Gryf” z Władysławowa.

GENEWA PAP. W dniu 27 kwietnia minister spraw zagranicznych ZSRR W. M. Mołotow spotkał się z ministrem spraw zagranicznych Francji Bidault w siedzibie delegacji francuskiej. Rozmowa dotyczyła trybu rozpatrywania na konferencji genewskiej problemu inchońskich go.

27 kwietnia o godzinie 12 w siedzibie delegacji USA od

Proletariusze wszystkich krajów łączcie się!

Technik St. Buczek wzywa do współzawodnictwa

Technik narzędziowy Wytwórni Części Samochodowych w Oili ob. St. BUCZEK zainicjował w Cynie Pierwszomajowym nowy rodzaj współzawodnictwa. Stanął on do pracy pod hasłami „NIE DOPUSZCZĄ DO POSTOJU PRACOWNIKÓW PRODUKCYJNYCH Z BRAKU OPRZĘDZADŁA I NARZĘDZI”. Ob. Buczek wzywa do podejmowania tego rodzaju zobowiązań brygadziłów, majstrów i pracowników z innych zakładów, odpowiedzialnych za zaopatrzenie załóg w sprzęt produkcyjny.

Z frontu wiosennej kampanii siewnej

W dniu wczorajszym powiaty: wejherowski i kościński zameldowały o zakończeniu siewów podstawowych zbóż. W powiecie malborskim siewy zakończyły wszystkie spółdzielnie produkcyjne. Kto następny? Będzie nim przypuszczalnie powiat Nowy Dwór, który wykonał już 98 proc. zasiewów.

Najbardziej ślamazarnie postępują prace siewne w powiecie tczewskim — 52 proc. i elbląskim — 56 proc.

Dotychczas zakończyło siewy kłosowych na Wybrzeżu 180 spółdzielni produkcyjnych. Ogółem areal ziemi spółdzielczej obsiano w 87,3 proc., a gospodarstw indywidualnych w 75,5 proc. Warto zaznaczyć, że w gospodarstwach indywidualnych naszego województwa zasiano siewem krzyżowym 793 ha.

Nasi wysłannicy i korespondenci informują:

Po siewie zbóż kolej na buraki i ziemniaki

Podczas gdy w niektórych gromadach chłopcy wciąż jeszcze zwlekają z siewem podstawowych zbóż — z wielu PGR, spółdzielni produkcyjnych i gromad indywidualnych napływają meldunki o rozpoczęciu sadzenia ziemniaków i siewu buraków. Mel dunki takie otrzymaliśmy już z powiatów: kościerskiego, starogardzkiego, kartuskiego, kwidzińskiego i lęborskiego. M. in. w zespole PGR Lisewo w pow. malborskim buraki zasiano już na 240 ha.

Przemysł — rolnictwu

Na polach gospodarstw zespołowych w rejonie

Nasza BŁYSKAWICA

Czas rozpocząć uprawy międzyrzędowe

W zespołach PGR: Lisewo, pow. Malbork, Sztutowo, pow. Nowy Dwór i Ostaszewo, pow. Gdańsk, w pełnym toku są prace nad pielęgnacją rzepaku. Mianowicie, przy pomocy „gęsić łapek” spulchnia się międzyrzędzia.

Rolnik! Rzepak w twoim gospodarstwie także wymaga pielęgnacji. Nie zwlekaj z nią ani chwili!

Natychmiast dostarczyć nawozy!

Spółdzielcy z Dąbrowy w powiecie elbląskim do dnia dzisiejszego nie otrzymali 14 ha saletraku i 5 q azotniaku, za które dawno już zapłacił gminnej spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w Nowakowie — pisze nasz korespondent Kilmaszajty.

Całkowicie zrealizowane zapotrzebowanie spółdzielni na nawozy sztuczne, to sprawa nie cierpiąca zwłoki.

Przy okazji zwracamy uwagę kierownictwu POM w Milejewie, że spółdzielcy z Dąbrowy zbyt długo już czekają na remont siewnika nawozowego, który zepsuł się przy swym „pierwszym kroku” na polu.

Cenne zobowiązanie — a jak z realizacją?

Dla uczczenia 1 Maja chłopcy indywidualni w gromadzie Nowa Wieś, pow. lęborskiego, zobowiązali się sadzić na swoich polach ziemniaki systemem kwadratowym — gniazdowym: Józef Łobacz na 0,5 ha, Paweł Minkowski na 0,88 ha, Bojczak na 0,5 ha, Kazimierz Dudek na 0,75 ha i Józef Puzer na 0,25 ha.

Czy zobowiązanie wykonali? Czekamy na meldunek.

Nie ma to jak w POM Nowa Wieś...

POM Nowa Wieś w powiecie lęborskim skierował do gromady Chrzanowo wciąż psujący się ciągnik, a do gromady Świętolino nie nadające się do użytku siewniki traktorowe. Skutki tego niedbalstwa boleśnie odczuwają zespoły uprawowe, pracujące w tych gromadach. (Z korespondencji C. Matyja).

— Nie masz to jak pracować w naszym ośrodku i na drzemkę jest czas i na rozrywkę...

Radziecka polityka utrwalenia pokoju jest zgodna z interesami całej ludzkości

Przemówienie G. M. Malenkowa na sesji Rady Najwyższej ZSRR

W numerze wczorajszym zamieściliśmy fragmenty pierwszej części przemówienia, wygłoszonego przez G. M. Malenkowa na sesji Rady Najwyższej ZSRR. Poniżej podajemy do końca przemówienia z niezbędnymi skrótami.

Gospodarka narodowa ZSRR dysponuje obecnie wszystkim, co jest niezbędne do zapewnienia szybkiego wzrostu wydajności pracy. Partia nasza pod kierownictwem wielkiego kontynuatora dzieła Lenina, towarzysza Stalina, osiągnęła to, że obecnie gospodarka narodowa ZSRR opiera się na potężnej bazie technicznej. W latach powojennych przemysł otrzymał nowy sprzęt techniczny i nowe maszyny ogólnej wartości przeszło 150 miliardów rubli, transport — wartości 50 miliardów rubli, a rolnictwo — przeszło 60 miliardów rubli. Potężny strumień sprzętu technicznego i maszyn, które umożliwiają oszczędzanie i ułatwiają pracę oraz czynią ją coraz bardziej wydajną wzrasta z roku na rok.

Aby zapewnić dalszy rozwój ciężkiego przemysłu jako podstawy całej gospodarki narodowej i potęgę kraju, trzeba w dalszym ciągu rozwijać wszechstronnie budowę elektrowni, aby każda gałąź produkcji, a w tym również rolnictwo, miała potężną bazę energetyczną w postaci energii elektrycznej.

Włodzimierz Lenin wskazywał, że „wielki przemysł odpowiadał poziomowi najnowocześniejszej techniki i zdolny do zreorganizowania rolnictwa — to elektryfikacja całego kraju”.

Tak więc, stojąc przed nami najważniejszym zadaniem gospodarki narodowej jest dalszy rozwój elektryfikacji w takim tempie i na taką skalę, aby wzrost potencjału elektrowni wyprecyzował inne gałęzie gospodarki.

W celu dalszego podniesienia wydajności pracy trzeba znacznie rozszerzyć i upowszechnić stosowanie w przemyśle mechanizacji kompleksowej uwzględniającej przy tym konieczność stosowania tej mechanizacji nie tylko w podstawowych, lecz również we wszelkiego rodzaju pośrednich i pomocniczych procesach produkcyjnych, przy których częstokroć zatrudnionych jest więcej ludzi niż w produkcji podstawowej.

We wszystkich gałęziach gospodarki narodowej — w przemyśle, transporcie i rolnictwie — staje z całą ostryością problem wszechstronnego wykorzystania istniejących urządzeń technicznych.

W przemyśle leśnym około 40 proc. maszyn i mechanizmów nie pracuje wskutek różnych uszkodzeń, a sprzęt techniczny będący w stanie używalności jest wykorzystywany w sposób niedostateczny. Sprzęt techniczny jest niedostatecznie wykorzystywany również w wielu zakładach budowy maszyn. Musimy położyć kres niegospodarskiemu stosunkowi do sprzętu technicznego i maszyn w przemyśle, transporcie i w rolnictwie. Kierownicy działów gospodarczych, inżynierowie, technicy i majstrowie, wszyscy dowódcy produkcji powinni z większą troskliwością obchodzić się ze sprzętem technicznym od najdroższego do najprostszego, jak najlepiej go wykorzystywać.

Jednym z ważnych warunków dalszego szybkiego wzrostu wydajności pracy jest upowszechnienie w produkcji przemysłowej i rolniczej zdobyczy nauki i techniki. Narody naszego kraju są dumne z sukcesów nauki radzieckiej, która stwarza nowe olbrzymie możliwości dla postępu technicznego. Wielką zasługą uczonych radzieckich jest wypracowanie coraz bardziej wykorzystywanie energii atomowej zarówno dla zapewnienia bezpieczeństwa naszej ojczyzny, jak i dla celów przemysłu pokojowego (Huczne oklaski). Trzeba jeszcze wyżej podnieść stopień wykorzystywania w praktyce zdobyczy nauki i techniki oraz zacieśnić współpracę uczonych i pracowników organizacji naukowych z produkcją. Nie ulega wątpliwości, że uczeni radzieccy wnoszą nowy i doniosły wkład do umocnienia potęgi naszej ojczyzny, do rozwiązywania zadań dalszego podniesienia wydajności pracy (oklaski).

Wzrost wyposażenia technicznego naszej gospodarki

gospodarczych — dowódców produkcji — jest wynajdywanie rezerw we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej, uruchamianie ich, „osiąganie maksymalnych wyników przy mniejszych kosztach”.

Aby móc pełniej wyzyskać ogromne możliwości, którymi dysponuje nasza gospodarka socjalistyczna, należy stale udoskonalać pracę organów państwowych i gospodarczych, wszystkich ogniw aparatu państwowego.

W obecnych warunkach, gdy partia postawiła zadanie zapewnienia w krótkim terminie, w ciągu 2 — 3 lat, zdecydowanego zwiększenia produkcji artykułów żywnościowych i towarów przemysłowych powszechnego użytku na bazie dalszego rozwoju ekonomiki kraju, szczególnego znaczenia nabiera sprawa poważnego wzmocnienia odpowiedzialności każdego pracownika aparatu państwowego i gospodarczego za powierzoną mu sprawę.

W celu zwiększenia odpowiedzialności ministerstw, osiągnięcia większej operatywności w ich pracy i zapewnienia terminowego rozwiązywania problemów gospodarczych, rząd znacznie rozszerzył uprawnienia ministrów, kierowników resortów i dyrektorów centralnych zarządów ministerstw. Posunęło to dało już niewątpliwie i powinno dać jeszcze większe pozytywne wyniki. Nie można jednak nie podkreślić, że jest jeszcze wiele faktów, kiedy to poszczególni kierownicy ministerstw i resortów, zamiast podejmowa-

jących wynikiem doświadczenia, nadal kurczowo trzymają się polityki dyskryminacji, to przegrywają na tym tylko Stany Zjednoczone. Związek Radziecki zamierza również w dalszym ciągu rozwijać na szeroką skalę swój handel zagraniczny ze wszystkimi krajami, które dają wyraz swemu zainteresowaniu w tym kierunku.

Jak wam wiadomo, rząd radziecki poczynił szereg kroków w celu zapewnienia przyjaznych stosunków ze wszystkimi krajami ościnnymi. Wysiłki te dały pewne pozytywne rezultaty, chociaż w poszczególnych krajach nie spotkały się z należytym oddźwiękiem w kołach oficjalnych. Tak np. koła tureckie postępują w taki sposób, jak gdyby Turcja była mniej niż Związek Radziecki zainteresowana w wiazaniu stosunków do dobrej sąsiedztwa. Zasada wzajemności stanowi podstawę dobruśsądzkiej przyjaźni. Związek Radziecki zawsze kierował się i będzie się kierował tą zasadą.

Ludzie radzieccy wyróżniają się trzeźwym podejściem do oceny sytuacji międzynarodowej. I dziś ostrzegają oni przed wyolbrzymianiem znaczenia osiągniętego osłabienia napięcia w stosunkach międzynarodowych, po nieważ przeciwnicy utrwalenia pokoju nie wykreślił się swych agresywnych dążeń i kontynuują wysiłek zbrojeń, prowokują rozszerzenie wojny w Indochinach oraz tworzą nowe bazy wojenne i bloki militarne. Militaryści zachodnio-niemieccy zaczynają podnosić głowę i występują w coraz większym stopniu już nie jako potencjalna siła agresywna, lecz jako realna groźba dla bezpieczeństwa Europy.

Jednocześnie przygotowuje się intensywnie Japonię do roli szturmowej siły nowej agresji imperialistycznej w Azji.

Koła agresywne sztucznie podtrzymują atmosferę histerycznej wojennej, grożą światu bombą wodorową, otwierają proklamując orientację na politykę siły i długotrwałą zimną wojnę, pozwalają sobie na stosowanie metod pogrożeń i zastraszania.

Co można w związku z tym powiedzieć?

Przed wszystkim można powiedzieć co następuje: Wiadomo, że w Związku Radzieckim panuje atmosfera radości życia, pewnością jutra, pokojowej twórczej pracy (huczne oklaski). W Stanach Zjednoczonych natomiast, jak to przynajmniej me amerykańskie koła oficjalne, atmosfera jest zatruta przez uczucie strachu, le-

ku, przynębienia. Oto jaki jest więc rezultat polityki pogrożeń i zastraszania.

Dalej: rząd radziecki stał i stoi na stanowisku, że systemy kapitalistyczny i socjalistyczny w pełni mogą współistnieć pokojowo, mogą podnosić ze sobą pod względem ekonomicznym. Wychodząc z tego stanowiska prowadzimy konsekwentnie politykę pokoju i umacniania współpracy międzynarodowej. Jeśli jednak koła agresywne, licząc na broń atomową zdecydowały się na szaleństwo i zechciały wypróbować siłę i potęgę Związku Radzieckiego, to można nie wątpić, że agresor został nie zdruzgotany tą samą bronią i że tego rodzaju awantura doprowadzi nieuchronnie do rozpadu kapitalistycznego systemu społecznego (huczne, długotrwałe oklaski).

W obecnych warunkach powstaje pytanie: na czym polega główne zadanie sił pokojowych? Wielka misja wszystkich szermierzy pokoju polega na tym, by krzyżować plany kół agresywnych, walczących o dalsze zlagodzenie napięcia międzynarodowego, jak najbardziej przyczyniać się do pokojowej współpracy państw.

Żywotne interesy ludzkości wymagają rozwiązania problemu zakazu broni atomowej.

Jasne jest dla każdego, że nie można osiągnąć dalszego zlagodzenia napięcia międzynarodowego, jeśli nie będzie zapewniona normalizacja stosunków między wielkimi mocarstwami. Wymaga to przede wszystkim wyrzeczenia się polityki dyskryminacji w stosunku do Chińskiej Republiki Ludowej. Przywrócenie Chińskiej Republice Ludowej wszystkich należnych jej praw — to nie cierpliwe zwołanie międzynarodowe na obecnym etapie (oklaski).

Niezwykle ważnym warunkiem umocnienia pokoju jest stworzenie niezawodnych, trwałych gwarancji bezpieczeństwa Europy.

Wśród określonych kół za Oceanem stało się oznaką do brego tonu pomiatanie Europą; Europa jest ponoć śmiertelnie chora, chył się ku upadkowi i jedynym środkiem uzdrowienia jej jest zrekompensowanie siły suwerenności narodowej przez wielo państw europejskich. Głębokim wypaczeniem prawdy jest modna teoria głosząca, jakoby epoka państw suwerennych minęła. Nie, epoka państw suwerennych nie minęła. Znajduje się ona w rozkwicie. I każdy, kto podnosi rękę na suwerenność państwową krajów europejskich, kto usiłuje na swoją modłę przykreć kształtowany historycznie i historycznie uzasadniony system państw Europy — zagrożą żywotnym interesom bezpieczeństwa Europy. Związek Radziecki przywiązuje pierwszorzędna wagę do sprawy umocnienia bezpieczeństwa Europy. Każde państwo europejskie dążące do tego samego celu może liczyć na trwałą przyjaźń Związku Radzieckiego, na szczerze zrozumienie swych potrzeb narodowych.

Bezpieczeństwo europejskie może stać się rzeczywistością jedynie jako bezpieczeństwo zbiorowe suwerennych państw Europy. Usiłując się nas jednak przekonać, że istnieje rzekomo inna droga zapewnienia bezpieczeństwa Europy. Jaka?

Okazuje się, że droga ta jest odrodzenie militarystyki niemieckiej i utworzenie bloku militarnego z udziałem Niemiec zachodnich, Francji, Włoch, Belgii, Holandii i Luksemburga. Czyż można sobie wyobrazić bardziej bluznierzy stosunek do żywotnych interesów narodów europejskich? W rzeczywistości, co przeszkodziłaby militem niemieckim w zagarnięciu całej Europy zachodniej, jeśli nie tylko otrzymała ogromne subsydia na rozwój swych sił zbrojnych, lecz faktycznie będą również kierowali siłami zbrojnymi Francji, Włoch i innych krajów wymienionego bloku militarnego? Czyż przeszkodziłaby temu weksle, wystawiane przez polityków bońskich, występujących obecnie w roli zwolenników „zjednoczonej Europy”?

Świadomemu oszustwem jest twierdzenie, iż rzekomo pod dachem „europejskiej wspólnoty obronnej” militeryzm niemiecki pogodził się z Francją, która ma być pozbawiona swych narodowych sił zbrojnych. Faktycznie jednak pragnie się wydać Francję bez reszty w ręce odwiecznych zachodnio - niemieckich.

Kamieniem węgielnym po wojennego bezpieczeństwa Europy było zawarcie układu angielsko - radzieckiego w roku 1942 i układu francusko - radzieckiego w roku 1944. Układy te zostały sementowane krwią najlepszych synów narodu radzieckiego, angielskiego i francuskiego. Obecnie organizatorzy „europejskiej wspólnoty obronnej” chcieliby podważyć realne znaczenie ukła-

ki będzie również nadal prowadzić politykę utrwalania pokoju i przyjaźni między narodami (długotrwałe oklaski).

Towarzysze! Wybory do Rady Najwyższej ZSRR były nowym wspaniałym wyrazem siły i potęgi naszego wielonarodowego państwa socjalistycznego, prawdziwie braterskiej przyjaźni wszystkich narodów Związku Radzieckiego, niewzruszonego sojuszu klasy robotniczej z chłopstwem. Wybory te dowiodły raz jeszcze, że partia nasza cieszy się pełnym zaufaniem całego narodu radzieckiego (długo nie milknące oklaski).

W oparciu o 50-letnie doświadczenie swej historii na ród nasz przekonał się, że jego umiłowana partia komunistyczna, która wyrosła i zahartowała się w walce pod kierownictwem genialnego wodza i nauczyciela mas pracujących — nieśmiertelnego Lenina i jego współpółownika wielkiego Stalina, wytrwale i wiernie służą narodowi (długo nie milknące oklaski).

Uzbrojona w jasne zrozumienie zadań stojących przed krajem, zarówno w dziedzinie polityki wewnętrznej, jak i zagranicznej, kierując wielkim twórczym entuzjazmem ludzi radzieckich, partia komunistyczna prowadzi naszą ojczyznę od zwycięstwa do zwycięstwa, ku triumfowi sprawy komunizmu (huczne, długo nie milknące oklaski przechodzące w owację).

Polityka zagraniczna Związku Radzieckiego jest konsekwentna i niezmienna. Wobec całej ludzkości rząd radziecki wysunął i popiera propozycję, których realizacja mogłaby stworzyć ręką trwałego pokoju i bezpieczeństwa narodów.

Radziecka polityka utrwalania pokoju wychodzi z założenia, że w obecnych warunkach właśnie pokojowa współpraca państw — niezależnie od ich ustroju społecznego — powinna i może decydować o rozwoju stosunków międzynarodowych, powinna i może zapewniać dalsze stopniowe osłabienie napięcia międzynarodowego.

Co jest konieczne dla pomyślnej realizacji współpracy pokojowej? W tym celu konieczne jest przede wszystkim, aby odpowiednie państwa pragnęły współpracować ze sobą na podstawie przestrzegania zasady równouprawnienia i nieingerowania w wewnętrzne sprawy innych państw i bezwzględnie wykonywały załączające zobowiązania. Stoimy na stanowisku, że w obecnej sytuacji, jeśli będzie istniała dobra wola stron zainteresowanych i jeśli będą one gotowe uwzględnić wzajemne interesy, to sporne i nie rozwiązywane problemy międzynarodowe powinny i mogą być rozwiązane w imię utrwalenia pokoju.

Wszyscy przyjaciele i obrońcy pokoju mogą być pewni, że Związek Radziecki

ki będzie również nadal prowadzić politykę utrwalania pokoju i przyjaźni między narodami (długotrwałe oklaski).

Towarzysze! Wybory do Rady Najwyższej ZSRR były nowym wspaniałym wyrazem siły i potęgi naszego wielonarodowego państwa socjalistycznego, prawdziwie braterskiej przyjaźni wszystkich narodów Związku Radzieckiego, niewzruszonego sojuszu klasy robotniczej z chłopstwem. Wybory te dowiodły raz jeszcze, że partia nasza cieszy się pełnym zaufaniem całego narodu radzieckiego (długo nie milknące oklaski).

W oparciu o 50-letnie doświadczenie swej historii na ród nasz przekonał się, że jego umiłowana partia komunistyczna, która wyrosła i zahartowała się w walce pod kierownictwem genialnego wodza i nauczyciela mas pracujących — nieśmiertelnego Lenina i jego współpółownika wielkiego Stalina, wytrwale i wiernie służą narodowi (długo nie milknące oklaski).

Uzbrojona w jasne zrozumienie zadań stojących przed krajem, zarówno w dziedzinie polityki wewnętrznej, jak i zagranicznej, kierując wielkim twórczym entuzjazmem ludzi radzieckich, partia komunistyczna prowadzi naszą ojczyznę od zwycięstwa do zwycięstwa, ku triumfowi sprawy komunizmu (huczne, długo nie milknące oklaski przechodzące w owację).

Polityka zagraniczna Związku Radzieckiego jest konsekwentna i niezmienna. Wobec całej ludzkości rząd radziecki wysunął i popiera propozycję, których realizacja mogłaby stworzyć ręką trwałego pokoju i bezpieczeństwa narodów.

Radziecka polityka utrwalania pokoju wychodzi z założenia, że w obecnych warunkach właśnie pokojowa współpraca państw — niezależnie od ich ustroju społecznego — powinna i może decydować o rozwoju stosunków międzynarodowych, powinna i może zapewniać dalsze stopniowe osłabienie napięcia międzynarodowego.

Co jest konieczne dla pomyślnej realizacji współpracy pokojowej? W tym celu konieczne jest przede wszystkim, aby odpowiednie państwa pragnęły współpracować ze sobą na podstawie przestrzegania zasady równouprawnienia i nieingerowania w wewnętrzne sprawy innych państw i bezwzględnie wykonywały załączające zobowiązania. Stoimy na stanowisku, że w obecnej sytuacji, jeśli będzie istniała dobra wola stron zainteresowanych i jeśli będą one gotowe uwzględnić wzajemne interesy, to sporne i nie rozwiązywane problemy międzynarodowe powinny i mogą być rozwiązane w imię utrwalenia pokoju.

Wszyscy przyjaciele i obrońcy pokoju mogą być pewni, że Związek Radziecki

ki będzie również nadal prowadzić politykę utrwalania pokoju i przyjaźni między narodami (długotrwałe oklaski).

Towarzysze! Wybory do Rady Najwyższej ZSRR były nowym wspaniałym wyrazem siły i potęgi naszego wielonarodowego państwa socjalistycznego, prawdziwie braterskiej przyjaźni wszystkich narodów Związku Radzieckiego, niewzruszonego sojuszu klasy robotniczej z chłopstwem. Wybory te dowiodły raz jeszcze, że partia nasza cieszy się pełnym zaufaniem całego narodu radzieckiego (długo nie milknące oklaski).

W oparciu o 50-letnie doświadczenie swej historii na ród nasz przekonał się, że jego umiłowana partia komunistyczna, która wyrosła i zahartowała się w walce pod kierownictwem genialnego wodza i nauczyciela mas pracujących — nieśmiertelnego Lenina i jego współpółownika wielkiego Stalina, wytrwale i wiernie służą narodowi (długo nie milknące oklaski).

Uzbrojona w jasne zrozumienie zadań stojących przed krajem, zarówno w dziedzinie polityki wewnętrznej, jak i zagranicznej, kierując wielkim twórczym entuzjazmem ludzi radzieckich, partia komunistyczna prowadzi naszą ojczyznę od zwycięstwa do zwycięstwa, ku triumfowi sprawy komunizmu (huczne, długo nie milknące oklaski przechodzące w owację).

Polityka zagraniczna Związku Radzieckiego jest konsekwentna i niezmienna. Wobec całej ludzkości rząd radziecki wysunął i popiera propozycję, których realizacja mogłaby stworzyć ręką trwałego pokoju i bezpieczeństwa narodów.

Radziecka polityka utrwalania pokoju wychodzi z założenia, że w obecnych warunkach właśnie pokojowa współpraca państw — niezależnie od ich ustroju społecznego — powinna i może decydować o rozwoju stosunków międzynarodowych, powinna i może zapewniać dalsze stopniowe osłabienie napięcia międzynarodowego.

Co jest konieczne dla pomyślnej realizacji współpracy pokojowej? W tym celu konieczne jest przede wszystkim, aby odpowiednie państwa pragnęły współpracować ze sobą na podstawie przestrzegania zasady równouprawnienia i nieingerowania w wewnętrzne sprawy innych państw i bezwzględnie wykonywały załączające zobowiązania. Stoimy na stanowisku, że w obecnej sytuacji, jeśli będzie istniała dobra wola stron zainteresowanych i jeśli będą one gotowe uwzględnić wzajemne interesy, to sporne i nie rozwiązywane problemy międzynarodowe powinny i mogą być rozwiązane w imię utrwalenia pokoju.

Wszyscy przyjaciele i obrońcy pokoju mogą być pewni, że Związek Radziecki

Uwaga czytelnicy „Trybuny Wolności”

Tygodnik „Trybuna Wolności” — pismo KC PZPR zawiera tygodniowy przegląd spraw krajowych i międzynarodowych.

W „Trybunie Wolności” znajdziesz: Dział partyjny, Tydzień zagranica, Porady prawnika, Kącik porad lekarskich, Dział sportowy i filmowy, „Rozmawiamy z czytelnikami” — Dział listów i korespondencji (Wolna Trybuna), Rozrywki umysłowe, Dział „Dla kobiet i o kobietach”, Humor i satyra, powieść w odcinkach.

W czasie od 1 maja do 1 lipca br. nastąpi zmiana formy kolportażu „Trybuny Wolności”.

W tym czasie PPK „Ruch” przestanie dostarczać prenumeratorem tygodnik „Trybuna Wolności” do zakładów pracy, zmieniając całkowicie formę kolportażu tego czasopisma za prenumeratę zakładowej na sprzedaż w kioskach i na prenumeratę pocztową.

Trudności proceduralne — usunięte (Telefonem od specjalnego wysiannika AR)

Genewa, 26 kwietnia 1954 r.

Przedpołudnie poniedziałkowe było obrazem zupełnego chaosu: tłumy dziennikarzy odbywały liczne wędrowki od domu prasy do dawnego Pałacu Ligi Narodów, usiłując uzyskać choćby cień jakiejś rzetelnej informacji na temat dzisiejszej sesji. Krzyżowały się pogłoski, najzupełniej niesprawdzone, „Otwarcie konferencji jest przesunięte” — twierdził p. Roger Massip, z francuskiego reakcyjnego dziennika „Figaro”, „Sekretarz generalny ONZ, Hammarskjöld, zostanie zaproszony do objęcia przewodnictwa” — dowodził inny „wtajemniczony”.

A tymczasem od godziny 10,15 toczyły się rozmowy między ministrami Molotowem i Edenem, podczas których znaleziono rozwiązanie obalające wszystkie domysły i spekulacje obserwatorów. O wynikach tych rozmów dowiedzieliśmy się dopiero po południu.

Przed godziną 15 dziennikarze, obserwatorzy oraz ciekawcy wydarzeń mieszkający w Genewie, z zapartym potem czekał na przybycie delegacji. Czy rzeczywiście sesja dzisiejsza odbędzie się? — pytali. Wzdłuż podjazdów do środkowej części dawnego Pałacu Ligi Narodów ustawili się

tłum widzów, pstry, różnobarwni, przed samym wejściem kilkadziesiąt fotoreporterów i przedstawicieli prasy całego świata; przedstawiciele „Humanite”, „U-nita” i innych organów partii komunistycznych i robotniczych; krzykliwi fotoreporterzy amerykańskich agencji Associated Press i United Press, dziennikarze z angielskiej agencji Reutersa, z północnej francuskiej AFP, Nastroj był nieco jarmarczny, dawalo się wyczuć podniecenie, oczekiwanie.

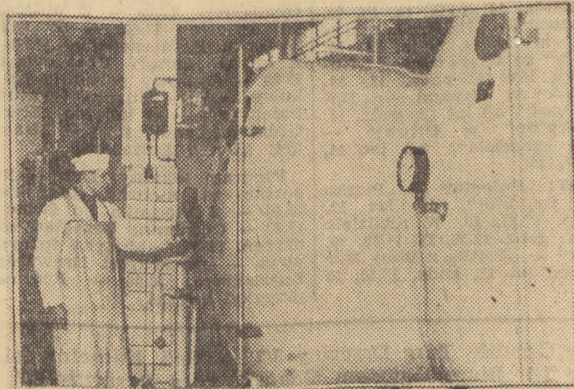
I oto nadciągają samochody delegacji. Pierwszy przybył szef delegacji Syjamu, później nadjechali Nam Ir i Czou En-lai. W dalszej kolejności — John Foster Dulles. W chwili potem wielkie, czerwone ZIS-y wiozą delegację radziecką. Dokładnie o godzinie 15 przybywa Eden. Spóźnił się o kilka minut Bidault. Jego przybycie jest jakby wystudiowane, nieco efektorskie. Po wyjściu z samochodu zdejmuje płaszcz i uśmiecha się w cztery strony świata. Jest po aktorsku szarmantny, zerkając ku dziennikarzom, dając nabyt wiele czasu fotoreporterom; pewien nadmiar aktorskich efektów wywołał wśród publiczności raczej nieprzychylny komentarz.

Kiedy zamknęły się podwoje sali konferencyjnej, wielu dziennikarzy rozszło się. Wszyscy spodziewali się, że posiedzenie przeciągnie się do godziny 19. Większość z nas przypuszczała, że po zamknięciu dzisiejszych obrad rzeczywistej delegacji będą co najmniej przez godzinę referować przebieg pierwszego dnia tej konferencji, która — nie ludzmy się — nie będzie łatwa. Najodważniejsi dziennikarze zamówili rozmowy telefoniczne ze swoimi macierzystymi redakcjami na godzinę 21.

I oto niespodzianka! Zadowolony z przewodnictwa tej konferencji! Nie było. Przedpołudniowe rozmowy ministra Molotowa z Edenem przyniosły szybko rezultaty, a popołudniowa sesja konferencji przebiegała zgodnie z propozycją. Wystarczyło na to kilkanaście minut. Uczestnicy konferencji zgodzili się, by o bratnim przewodniczącym zmianie szef delegacji Syjamu — księżu Wan, szef delegacji radzieckiej i szef delegacji brytyjskiej. Posiedzenia będą się odbywać codziennie po południu od godziny 15 do 19, z wyjątkiem niedziel. Językami oficjalnymi konferencji będą francuski, angielski, chiński, koreański i rosyjski.

MARIAN PREIS

a obsługując Alfons Jasiński
Golenia.

Tanki do przechowywania mleka obsługują Alfons Jasiński
i Jerzy Golenia.

